

РЕШЕНИЕ

№ 2514

гр. София, 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2398** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба с вх. № 6182/21.02.2020 г. по описа на АССГ, от Ч. Е. Я. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № Ж-88/30.01.2020 г., издадено от Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство по жалба с вх. № Е-11Ч-00-1/11.12.2019 г., подадена от Ч. Я. срещу [фирма].

В жалбата е посочено, че издаденото решение е необосновано и се моли същото да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от съпругата си Л. Х. Г.. Л. Г. заявява, че поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма] – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред Комисията за енергийно и водно регулиране е

образувано по постъпила жалба с вх. № Е-11Ч-00-1/11.12.2019 г., подадена от Ч. Я. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу [фирма].

В жалбата си до Комисията за енергийно и водно регулиране Ч. Я. е заявил, че е страна по гр. д. №50741/2017 г. на СРС, по което е приета съдебно-техническа експертиза. Твърди, че според заключението на вещото лице, топлоподаването към абонатната станция, захранваща входове Г, Д и Е на сградата – етажна собственост с посочения по-горе адрес, не отговаря на изискванията за енергийна ефективност и е икономически неоправдано. Сочи, че технологичните загуби в абонатната станция надвишават в пъти реалното количество отчетена топлоенергия за трите входа. Направил е искане за преустановяване на топлоподаването към абонатната станция, захранваща входовете Г, Д и Е на сградата.

Жалбата е изпратена до „Т. С.“ за извършване на проверка и предоставяне на становище.

С писмо изх. № М-1057/03.01.2020 г. [фирма] е предоставила в Комисията за енергийно и водно регулиране копие от изпратено до Ч. Я. писмо. В същото дружеството е посочило начина на разпределение на топлинната енергия, съгласно ЗЕ. Пояснява, че текстовете от закона са в съответствие с Директива 2011/83 за правата на потребителите и Директива 2005/29 за нелоялните търговски практики. Сочи, че с решение от 05.12.2019 г. по български дела № С-708/17 и № С-725/17, СЕС е постановил, че всеки собственик на жилище в сграда в режим на етажна собственост е длъжен да участва в разходите за отопление на общите части, тъй като имотните в такива сгради не са топлинно независими. С решението е постановено, че Директива 2006/32 и Директива 2012/27 за енергийна ефективност допускат сметките за топлоенергията за общите части да ес изготвят за всеки собственик на имот пропорционално на отопляемия му обем.

В писмото на [фирма] е посочено също, по смисъла на чл. 27 от Директива 2011/83 подаването на топлинна енергия за сградната инсталация, а оттам и за общите части на сградата – етажна собственост, което се извършва в резултат на взето от етажната собственост решение за присъединяване на сградата към централното отопление, не представлява „непоръчана доставка“ на стока по смисъла на директивата.

[фирма] уточнява, че условията за прекратяване на подаването на топлинна енергия към сграда – етажна собственост са регламентирани в чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, съгласно който когато собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат клиенти на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение.

От Комисията за енергийно и водно регулиране е прието, че към момента на подаване на жалбата, в която е обективизирано искане за преустановяване на топлоподаването към абонатна станция, захранваща входове Г, Д и Е в сграда – етажна собственост, а именно [жилищен адрес] Д и Е в [жк], не е предоставена декларация от собствениците, притежаващи най-малко 2/3 от собствеността в сградата – етажна собственост, с която да е поискано от [фирма] прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване към абонатната станция, захранваща входовете Г, Д и Е на сградата – етажна собственост, чийто абонат е и Ч. Я..

По подадената жалба в закрито заседание на Комисията за енергийно и водно регулиране е взето Решение № Ж-88/30.01.2020 г., с което е прекратено административното производство по жалба с вх. № Е-11Ч-00-1/11.12.2019 г., подадена от Ч. Я. срещу [фирма].

В съдебното производство от жалбоподателя са представени като доказателства: справка за показанията на измервателните уреди, становище от [фирма]; акт за изключване на отопление и (или) топла вода; удостоверение от [фирма], възражение, подадено в Комисията за енергийно и водно регулиране от Ч. Я. срещу общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия, писмо от „Т. С.“, ЕАД от 16.11.2010 г., протокол от м. 12.2011 г., писмо от Столична община, район „П.“, писмо от Агенцията по вписванията от 2016 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КЕВР, в съответствие с предоставените му правомощия по ЗЕ.

Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му.

От административния орган не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е колегиален орган, който се състои от 9 членове. Според чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е постоянно действащ орган, който заседава, като са присъствали повече от половината от членовете. Видно от приложения по делото Протокол № 29/30.01.2020 г. от проведеното закрито заседание на КЕВР, на него са присъствали 6 от членовете на КЕВР, като решението е взето с 6 гласа „за“, четири от които на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката.

Неоснователно е възражението, направено от процесуалния представител на жалбоподателя в проведеното съдебно заседание на 18.03.2021 г., относно нарушение на чл. 13, ал. 6 от ЗЕ, според която в случаите, когато се оповестява защитена по закон информация, заседанията на комисията по ал. 5 се провеждат при закрити врата, като на тях могат да присъстват само членовете на комисията и страните по съответното производство. Тази норма е неприложима в процесния случай. Относима е нормата на чл. 13, ал. 5 от ЗЕ, съгласно която задължително е провеждането на открити заседания, когато се разглеждат заявления или искания, свързани със издаване, изменение, допълнение, отнемане и прекратяване на лицензия, както и при утвърждаване на цени. В останалите случаи няма законово установено задължение за провеждане на открити заседания от КЕВР. Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, на заседанията на комисията присъстват само нейните членове. Няма предвидена възможност за участие на страните в производството. При взимането на процесното решение от Комисията за енергийно и водно регулиране са спазени изискванията на чл. 13, ал. 1 и ал. 5 от ЗЕ и страната не е лишена от правото си на участие в административното производство.

В съдебно заседание на 18.03.2021 г. от процесуалния представител на жалбоподателя е заявено, че издаденото решение е в противоречие с чл. 10, ал. 2 и чл. 33 от АПК. Съгласно чл. 10, ал. 2 от АПК, не може да участва в производството длъжностно лице,

което е заинтересовано от изхода му или има с някои от заинтересованите лица отношения, пораждащи основателни съмнения в неговото безпристрастие. В тези случаи по свой почин или по искане на някой от заинтересованите то може да бъде отведено. В чл. 33, ал. 1 от АПК, когато е налице основание за отвод по чл. 10, ал. 2, длъжностното лице се отстранява от участие в производството по свой почин или по искане на участник в производството. Според ал. 2 на същата разпоредба, искането за отвод се отправя незабавно след узнаване на основанието за това. Длъжностното лице, за което е възникнало основание за отвод, предприема само действия, които не търпят отлагане, за да се защитят важни държавни или обществени интереси, да се предотврати опасност от осуетяване или сериозно затрудняване изпълнението на акта или да се защити особено важен интерес на заинтересован гражданин или организация. По делото не са представени доказателства за наличие на предпоставките за отвод по чл. 10, ал. 2 от АПК по отношение на някой от членовете на административния орган, нито са представени доказателства да е поискан отвод в хода на административното производство. Съдът приема, че не са били налице основания за приложение на чл. 33 от АПК и не е доказано твърдяното от процесуалния представител на жалбоподателя нарушение на чл. 10, ал. 2 и чл. 33 от АПК.

Произнасянето на Комисията за енергийно и водно регулиране е законосъобразно и съобразно съдържанието на подадената жалба. В жалбата си до Комисията за енергийно и водно регулиране Ч. Я. не е изложил никакви аргументи относно намален топлинен товар под 50 % по смисъла на чл. 78 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и не е направено искане за проверка за спазване на процедурата, предвидена в тази разпоредба. Съдът намира за необходимо да отбележи, че посочването на нови обстоятелства, предмет на оспорване, едва в хода на съдебното производство е недопустимо.

Преустановяването на топлоподаването към абонатна станция, охраняваща сграда – етажна собственост, следва да бъде извършено по реда на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, според който когато собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат клиенти на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение.

Според цитираната норма, към момента на отправяне на искането за спиране на топлоподаването към абонатна станция, следва да бъде представена декларация до топлопреносното предприятие от собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост, присъединени към абонатна станция. Индивидуалният клиент защитава интересите си като участва в Общото събрание на ЕС, взимащо тези решения, съгласно чл. 11, ал. 1, б. „ж“ от ЗУЕС. Законът не допуска пълно индивидуално прекратяване на топлоснабдяването. Последното е възможно само частично съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ чрез прекратяване на топлоподаването към отоплителните тела в имотите на отделните собственици. Дори и в този случай обаче, собственикът на съответния обект в ЕС остава клиент на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Видно от административната преписка, декларация, предвидена в чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, не е налична, поради което правилно топлоподаването към процесната абонатна станция не е спряно, тъй като не са изпълнени условията за това. Изискуемата декларация не е представена и по време на съдебното производство.

Необосновано е твърдението в жалбата, че цялото количество топлинна енергия, предназначено за разпределяне между потребителите от вход Г, Д и Е на [жилищен адрес] Д и Е в[жк], се начислява само на жалбоподателя за сградна инсталация и за частта от нея „щранг лира“. Необосновано е и твърдението, че жалбоподателят е единствен потребител на цялото количество топлинна енергия от абонатната станция, която захранва само неговия имот. Аргументите на жалбоподателя в тази насока се базират единствено на съдебно-техническата експертиза, приета по гр. д. № 50741/2017 г. на СРС. Следва да бъде съобразено, че експертизата е изготвена в съответствие с предмета на оспорване по образуваното пред СРС дело, поради което същата не може да бъде зачетена в настоящото производство, което е административно по своя характер с предмет – решение на Комисията за енергийно и водно регулиране. Въпросите, изследвани от вещото лице, изготвило заключението по гражданското дело, не са били предмет на проведеното административно производство, поради което техните отговори не изясняват относими за настоящото производство факти и са без значение за решаването на спора.

Съдът приема, че имотът на жалбоподателя е свързан със сградната инсталация, тъй като не са представени доказателства да е извършена процедура по законоустановения ред и със съгласието на етажните собственици за изменение на съответните щрангове, в резултат на което имотът на жалбоподателя да е отделен от останалите имоти в сградата.

На основание чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Начинът на разпределение на топлинната енергия е регламентиран в ЗЕ и приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – „Методика дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост“. Видно от доказателствата по делото, жалбоподателят е собственик на имот в сграда – етажна собственост, присъединена към абонатна станция, поради което по отношение на него е приложима нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. Решението дали сградата да бъде отопляема или не определена сграда с централизирано топлоснабдяване се взема от Общото събрание на собствениците в конкретната сграда. С присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа в съответствие с действащата нормативна уредба, услугата се счита за поискана.

Възражението, че общите части на сградата са неотопляеми, а абонатната станция обслужва малък процент от живущите в сградата, който е по-малък от 2/3, поради което подаването на топлинна енергия следва да бъде спряно по инициатива на топлинното дружество, е неоснователно. Спирането на топлоснабдяването на абонатната станция може да стане по реда на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, цитиран по-горе в настоящото решение.

Съдът приема, че са били налице предпоставките по чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, съгласно тази разпоредба, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е

неоснователна, тя с решение прекратява преписката.

По отношение на представените в хода на съдебното производство писмени доказателства съдът приема следното:

Представената справка за показанията на измервателните уреди не представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК или частен документ по смисъла на чл. 180 от ГПК, тъй като не е посочен авторът ѝ, не е подписана, не е ясно по какъв повод е направена. Същата не представлява годно доказателство, поради което не следва да бъде кредитирана.

Представеното становище от [фирма] пред Комисията за защита на конкуренцията също няма характера на официален или частен документ по смисъла на цитираните по-горе разпоредби от ГПК, същото не е подписано, не е посочен и негов автор, не е посочено по какъв повод е направена представената по делото извадка. Становището е адресирано до друг орган и касае друго производство, поради което няма отношение към предмета на спора в настоящото производство и не следва да бъде кредитирано като годно доказателство.

Представеният акт за изключване на отопление и (или) топла вода се отнася само за едно от стълбищата в общо трите входа, присъединени към абонатната станция – това на вх. Г, където на 01.11.1999 г. е изключено отоплението само на стълбището. Актът не съдържа информация за спиране на отоплението в останалите два входа или в други общи части на същия вход, нито в имота на жалбоподателя, нито на сградната инсталация. Актът за изключване на отопление и (или) топла вода не доказва изключване на сградната инсталация в сградата – етажна собственост. Никъде в акта не е отразено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко 2/3 от собствеността в сградата – етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, че не желаят да бъдат клиенти на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, поради което е неотнормим към спора. В представения акт за изключване на отопление и (или) топла вода са налице дописвания, като не е ясно от кого са направени и кога. Това е още едно основание актът да бъде кредитиран като удостоверителен документ.

Представеното удостоверение от [фирма] се отнася за минал период, когато е действала различна нормативна уредба. Видно от удостоверението, през 2001 г. за имота на жалбоподателя се е прилагала разпоредбата на § 69, ал. 15 от ПЗР на ЗИД на ЗЕЕЕ, съгласно която в случаите, когато потребителите, чиято собственост общо възлиза най-малко на 90 на сто от отопляемия обем в сграда – етажна собственост, са инсталирали средства за отчитане на дялово потребление, за тях може да се прилага системата за дялово разпределение, като за потребителите, които не а инсталирали такива средства, топлинната енергия за отопление се изчислява пропорционално на отопляемия обем със специфичен разход на сградата, завишен с 10 на сто. Не е ясно по какъв повод е издадено удостоверението, както и каква е връзката на отразените в него обстоятелства с предмета на подадената жалба до АССГ, с която се иска спиране на топлоподаването към абонатната станция, захранваща входовете Г, Д и Е от сградата – етажна собственост, поради което не следва да бъде кредитирано като доказателство по делото.

Представеното възражение с вх. № Е-11Ч-00-2/19.05.2015 г. подадено от Ч. Я.

в КЕВР е насочено срещу общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия. Общите условия, при които се сключват договорите за продажба на топлинна енергия не са предмет на настоящото производство, поради което представеното възражение е неотносимо. Направените възражения от процесуалния представител на жалбоподателя в съдебно заседание на 18.03.2021 г. относно неспазване на норми от общите условия не могат да бъдат обсъждани в настоящото производство. общите условия следва да бъдат оспорени в отделно производство.

Писмото от [фирма] от 16.11.2010 г. касае натрупани задължения за стари периоди от жалбоподателя и не е относимо към изпълнението на изискването по чл. 153, ал. 2 от ЗЕ за преустановяване на топлоподаването към абонатната станция, захранваща входовете Г, Д и Е от сграда – етажна собственост.

Протоколът от м. 12.2011 г. е частен документ, но в него има зачертавания и датата не се чете. От съдържанието му се установява, че три лица с посочени само две имена, са направили изявление, че радиаторите в имота на жалбоподателя Я. са били демотирани. Представеният протокол обаче не доказва Я. да е престанал да бъде клиент на топлинна енергия и не е основание за преустановяване на топлоснабдяването към абонатната станция, захранваща входове Г, Д и Е на сграда – етажна собственост. Следва да бъде съобразена и нормата на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, според която клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Писмото от Столична община, район „П.“ не представлява доказателство за липса на етажна собственост, а за неизпълнение на административни задължения по ЗУЕС за подаване на уведомление в общинските или районните администрации. От писмото е видно, че собствениците от жилищата във входове Б, В и Е в бл. 30 в ж.к „Сухата река“, са регистрирали етажна собственост. За останалите входове на сградата, които също са в режим на етажна собственост не се откриват данни за изпълнение на задължението по ЗУЕС за подаване на уведомление. Това не обоснова извод за липса на етажна собственост. Понятието етажна собственост няма легална дефиниция, но според правната теория, етажната собственост възниква при наличие на сграда, в която има поне два обособени обекта на поне двама различни собственици. В сградата трябва да има повече от един самостоятелен обект – на един или различни етажи. Обектите могат да бъдат от различен вид (жилища, магазини, гаражи). Отделните обекти трябва да са свързани помежду си с части от сградата, които ги обслужват – т.нар общи части. В случая, тъй като се касае за жилищен блок, то съдът приема, че е налице етажна собственост.

Писмото от Агенцията по вписванията от 2016 г. също не представлява доказателство за липса на етажна собственост. Липсата на вписано сдружение на собствениците по чл. 25 от ЗУЕС не е основание да се приеме, че не е възникнала етажна собственост.

Твърденията на жалбоподателя, че се е отказал от услугите на „Т.“, поради

което не е налице сключен договор между него и „Т.“, както и че тръбата, захранваща входа, е изнесена извън външната граница на неговия имот и на сградата, поради което не следва да му бъдат начислявани сметки за разпределение на топлинна енергия, не е подкрепено с никакви доказателства.

С оглед всичко изложено, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

На заинтересованата страна също следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № 6182/21.02.2020 г. по описа на АССГ, от Ч. Е. Я. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № Ж-88/30.01.2020 г., издадено от Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство по жалба с вх. № Е-114-00-1/11.12.2019 г., подадена от Ч. Я. срещу [фирма].

ОСЪЖДА Ч. Е. Я. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Ч. Е. Я. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на [фирма] сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: